

Em và cuộc tình cũ

Lại là một đêm không ngủ được, căn phòng trọ quá chật, bên những tấm ván mỏng chắn giữa phòng này với phòng khác, anh cảm giác ngột ngạt nóng bức của mùa hè như thiêu đốt mình.

Anh lại là một người không ưa gọn gàng, nhìn đồ đạc linh tinh, cái cốc nước để từ tháng trước mà có lần anh chế cà phê hoen ố, mấy đĩa nhạc nằm chõng chơ mà anh cũng chẳng đụng đến. Nằm trên giường, cạnh đồng sách vở chồng chất mà anh luôn lo rằng mùa mưa tới đột ngột sẽ làm ướt chúng. Và giờ đây, anh nằm trần qua trở lại giữa những mùng mền chắn chiếu lộn xộn.

Căn phòng trọ kể bên, cũng vừa có một cặp trai gái đến ở, hình như là học cùng khoa với anh. Anh cũng chẳng màng quan tâm, chỉ bức mỗi tối khuya đi làm về, anh bắt đầu học bài thì tiếng riu ra riu rít bên đó làm anh thấy khó chịu, một nỗi khó chịu không thể lý giải được. Cũng có lần thằng em phòng bên dẫn mấy đứa con gái ở qua đêm, dù chỉ là nói chuyện, anh cũng ra vẻ giận nó cả tháng, làm thằng nhỏ buồn thiu.

Anh ra ngoài, châm điếu thuốc, ngang qua phòng ván bên cạnh, nghe tiếng cười rậm rịt, anh ghé qua phòng thằng nhỏ, hình như thằng bé cũng đã ngủ rồi, nó thường quên tắt cái đèn bàn màu vàng và ngủ quên bên một trang thơ nào đó.

Dạo này thằng bé hay làm mấy bài thơ tình rất hay, chắc là cho một cô bé nào đó mà thằng nhóc này đang thầm thương trộm nhớ. Muốn kêu thằng nhỏ ra đọc thơ cho mình nghe rồi hai anh em tâm sự, nhưng thấy nó nằm ngheo cổ trên bàn như vậy, anh cũng không nỡ gọi nó dậy. Chẳng biết làm gì, anh đành ngồi trên mấy tấm ván bắc qua cái cống thoát nước mỗi sáng bay lên thứ mùi khó ngửi... Tự nhiên anh lại muốn nghe một giọng cười hồn nhiên của một ai đó.

Đêm đã về khuya...

Anh thuê căn phòng này cũng được kha khá. Gần chục năm sống ở cái đất này, chỗ ở với anh cũng chẳng mấy quan trọng, cứ thay lên thay xuống, miễn sao là tiện đi lại, học tập và làm việc. Hôm anh từ nhà xuống có nhờ thằng

em quen biết mới vào đại học thuê dùm cho căn phòng trọ để tiện đường đi làm thí nghiệm, anh nôn nóng muốn hoàn thành nhanh công việc của mình. Thế là ngẫu nhiên anh chuyển phòng xuống đây mà chẳng đoán định trước gì cả.

Có lần anh ngang qua phòng thẳng em, thấy một cô bé đang cười nói giòn tan trong phòng, hình như là bạn nó thì phải. Anh cũng ghé mắt nhìn rồi băng quơ vài câu. Cô bé xinh, thông minh, học khoa văn thì phải. Anh nhiều lần nhắn tin hỏi thăm cô bé, cũng hay bảo cô bé xuống phòng trọ chơi giúp anh nấu nướng, sắp đặt lại phòng trọ gọn gàng cũng như những góc ngách trong cuộc đời gần tới tuổi ba mươi nhiều lo toan của mình.

Anh thấy cô bé rất lạ. Cô bé say mê khi nghe anh kể về những nơi anh đi qua, cô rất thích nghe anh đàn hát, cô thích cái vẻ nghệ sĩ của anh, mái tóc không bông bênh như nghệ sĩ nhưng bù lại anh có đôi mắt rất hút hồn. Cũng chính nhờ cái chất văn nơi cô bé, cái vẻ hồn nhiên đã làm cho anh có cảm giác gì đó rất trong, trong veo không chút gợn, nhất là mỗi lần cô bé cười, những lúc ấy anh có cảm giác như mình đang sống dậy giữa những năm tháng mới làm sinh viên của mình.

Thằng em nhìn anh và cô bé có vẻ thân thiết, có lần nó đã hỏi anh rằng anh định thế nào với cô bé. Anh tỏ ra trầm ngâm rồi chẳng nói gì, lẳng lặng cầm cây đàn, đánh một bản cùng với điệu slow quen thuộc. Với anh, những khi cô đơn khủng khiếp cây đàn như một người bạn tri kỉ. Thằng bé hay thấy anh cầm cây đàn mỗi khi vắng lặng đi làm về hoặc trong những đêm chẳng bận rộn gì cả, những lúc ấy thằng bé biết anh đang có nhiều tâm sự. Lần này, thấy anh với tay lấy cây đàn treo trên vách nó liền chuồn ra ngoài mà chạy về phòng.

Đột nhiên, anh nghe thằng bé lẩm nhẩm: “Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé! Để lòng buồn tôi dạo khắp trong sân. Ngó trên tay, thuốc lá cháy lại dần... Tôi khẽ nói: Gớm, sao mà nhớ thế?”* Những điệu nhạc ngân nga cả đêm...

Sáng hôm sau, nó thấy anh vứt cái gì đó vào sọt rác. Nhìn kĩ hình như là một tấm thiệp hồng. Thằng bé mở điện thoại, thấy tin nhắn của cô bé. Nó lặng lẽ thở dài.

Có nhiều chuyện trong cuộc đời này là ngẫu nhiên, mà cũng có nhiều chuyện ngẫu nhiên lại làm thành một vết thương khó chữa. Kinh nghiệm tình trường khá nhiều, anh biết làm thế nào để cho một đứa con gái phải đổ gục trước một con người nhìn cũng chẳng mấy điển trai nhưng được cái lãng mạn, tài hoa mà các cô thường phải chết mê chết mệt, cả cái kiểu tán tỉnh chột nhả như đang vờn con mồi thường làm cho trái tim các cô gái như vỡ ra vì nhớ phát điên lên. Anh làm vậy với những cô gái khác, cô bé không phải là một ngoại lệ.

Cô bé học năm một, nhỏ hơn anh gần chục tuổi, lại là dân thành phố. Cái dáng vẻ cũng không phải quá yêu kiều, điệu đà, nhưng cũng đủ để anh cảm nhận giữa anh và cô có cái gì đó rất xa vời. Anh luôn cho mình là một thằng dân nhà quê chính hiệu. Có những hôm anh về nhà, trên vùng cao nguyên hoang dại, ngập dưới những cành hoa dã quỳ vàng rực dưới ánh nắng mùa hè bóng cháy, cảm giác của anh về những người con nơi này rất mạnh mẽ và phi thường giữa núi rừng bao la và hùng vĩ, thế nhưng cuộc sống ấy còn rất khó khăn và thiếu thốn.

Liệu cô bé có thể hiểu được những nỗi lo âu ấy trong lòng anh? Cô như một nốt nhạc mới dâng lên trong lòng anh, cũng đam mê cũng đắm say, nhưng... những dư âm của cuộc tình cũng vẫn chẳng thể ngủ yên trong trái tim anh - một trái tim nhiều vết thương không chịu lành theo năm tháng. Anh đã có lần nói với cô bé rằng anh không thể đến với cô bé với trái tim thốn thức như đến với tình đầu đầy đắm say của mình. Lúc đó, cô bé lặng im không nói gì.

Giữa những bộn bề của cuộc sống, và đối với anh, một thằng con trai gần ba mươi tuổi đầu, gia sự là một việc làm thêm quá bấp bênh và chẳng mang lại bao nhiêu chắc chắn cho một cuộc sống sau này. Thằng nhỏ học thêm xin nghỉ ngay đúng hôm anh cần tiền để đóng tiền phòng và bao nhiêu việc khác đang chờ.

Uể oải, anh chạy xe vào một quán cơm quen thuộc định làm một đĩa lấp đầy cái dạ dày bị bệnh kinh niên của mình, nhưng sớm quá người ta lại chưa mở cửa, anh đành lòng vòng rồi tấp xe vào một quán bánh mì. Phố chiều nắng, dòng người càng lúc càng tắt bật, giữa những xô bồ của phố phường, anh nhai ổ bánh mì như đang gặm nhấm những gì chua xót của cuộc đời này. Ít ra thì lúc đó anh cũng nghĩ như vậy.

Và tin nhắn của cô bé đến với anh thật không đúng lúc tí nào. Cái vẻ điệu dàng mà anh cho là của dân thành phố ấy hiện rõ mồn một trong từng câu từng từ trong cái tin nhắn vền vẹn mấy dòng kia, nó làm anh cảm thấy khó chịu về một cô bé không hề biết gì về cuộc đời vất vả ngoài kia. Thế là anh nhắn tin lại trách cô bé, nói cô bé nên dành thời gian để làm những việc khác có ích hơn. Anh nhắn tin xong thì cái điện thoại cũng tụt pin mà tắt nguồn. Chán nản, anh chạy xe như điên đi về một hướng quen thuộc, nơi mà anh vẫn đi về như từ trong tiềm thức...

Thằng bé bần khoản nhìn gương mặt sắp khóc của cô bé. Nó biết là anh đi đâu nhưng không thể nào nói với cô bé được. Nó cũng nghĩ là anh không hẳn là thành thật với trái tim non nớt ấy... nhưng, đến lúc này thì làm được gì. Tự dưng nhìn cô bé, nhìn mái tóc ấy, đôi mắt ấy buồn mênh mang, nó lại thấy nhói lên trong tim một cái gì đó.

Cô bé rất hay nhắn tin hỏi nó anh đang như thế nào: anh buồn hay anh vui, anh ăn gì, anh nghĩ thế nào. Lúc đầu nó cũng cho rằng anh và bạn nó-cô bạn xinh xắn rất hợp nhau, nhưng càng ngày nó càng thấy khó chịu khi cứ phải nói với cô bé điều này điều nọ về anh. Cảm giác khó chịu vì anh không dành trọn tình cảm cho cô bé mà xem cô bé như một hình dáng mới mong có thể xóa mờ bóng hình cũ.

Còn cô bé lại cứ đinh ninh là anh đã dành trọn tình cảm cho mình mà không hề biết rằng, mỗi hôm đi chơi với cô về, anh hay gào lên những câu thơ như oán trách số phận; những bài hát mà anh hát đều về vùng đất tình yêu của anh, kỉ niệm với người con gái ấy, người con gái nơi vùng đất xa xôi “Pleiku Pleiku, em đi chót tận sương mù” mà anh vẫn hay lang thang chạy xe lên đó mỗi lần thấy trái tim không thể ngủ yên vì nỗi nhớ hành hạ. Tình yêu là gì? Tình yêu. Sao làm người ta đau khổ đến vậy? Nó chưa bao giờ yêu ai nên rất thắc mắc khi thấy anh điên dại lẫn lộn với những cuộc tình “sớm điên đảo nhớ, chiều ruồng rẫy nhau”. Nhưng giờ đây, trái tim nó cũng như một cái la bàn luôn chỉ về một hướng, đêm đêm tự dưng mất ngủ vì một người, hình như nó cũng bắt đầu hiểu điều đó.

“Anh xin lỗi. Hôm nay, cô ấy lấy chồng.” Tin nhắn đến máy cô bé vào khoảng nửa đêm, khi những giọt nước mắt nóng hổi vẫn còn rơi trên gối. Cô đã hiểu tình cảm thực sự mà anh dành cho mình là gì, chợt nhớ những câu thơ của một thi sĩ mà bạn nó hay đọc: “Về thôi em, làm gì có trăm năm mà em

khóc”. Cô bé nằm im nghe đêm lặng rơi xuống, từng giọt từng giọt như những điệu buồn mênh mang.

Ở một nơi khác, trong căn phòng chật hẹp bằng những chiếc ván ngăn giữa các phòng, cũng có một thằng nhóc suy tư bên chiếc bàn con và những mảnh vụn giấy nhàu nát rơi vãi đầy dưới đất. Những câu thơ loang lổ, không địa chỉ...

Và trên vùng đất cao nguyên hoang dại nào đấy, cũng có một chàng trai dắt chiếc xe máy của mình, chậm chậm theo những lối mòn không định trước... trong đêm lạnh giá.

- Em đã cắt tóc ngắn.

- Em bỏ đi một phần trái tim, trong đó có anh?

- Anh đã bao giờ yêu em?

- (Khoảng lặng) Khi xa anh sẽ nhớ em.

Bao nhiêu đó đã là quá đủ. Cô bé đứng lên chào anh. Anh cũng chào cô bé, đôi mắt anh buồn, buồn như một buổi chiều mùa đông nào đó, cũng tại quán cà phê này, anh nắm chặt tay cô bé và nói về những năm tháng đi qua cuộc tình của anh, về những nỗi đau mà anh phải trải qua, về lời nói của một cô gái khi chia tay làm anh ám ảnh suốt quãng đời còn lại “anh không đủ khả năng để cho em một cuộc sống tốt”. Ừ, cũng buồn như buổi chiều mùa đông năm ấy. Cô bé khóc cho những tình cảm của mình, nhịp đập khờ dại của trái tim mà cô nhầm tưởng. Đó không phải là tình yêu!

Cô bé đi để lại anh một mình với điều thuốc còn dang dở. Anh không yêu cô. Hay anh rất yêu cô mà anh không hề nhận ra điều đó. Anh nhìn xuống đường từ căn gác nhỏ của quán, anh vẫn ngồi đây từ hồi là sinh viên năm nhất như cô. Còn bây giờ anh đã ba mươi. Cuộc tình ngày xưa kéo anh đi qua bao nhiêu trầm mặc năm tháng, cô ấy cũng đã lấy chồng... Vậy có sao?

Anh thấy thằng bé đợi cô ở dưới, chờ cô bé đi. Cô bé khóc nức nở, úp mặt vào lưng thằng nhỏ. Anh lại châm điếu thuốc khác, lặng lẽ, tiếp tục ngắm nhìn đường xá. Hôm nay, anh không dạy thêm ca nào cả...